

VÖLGYI LAJOS

Késő, Szeged

(2. HELYEZETT)

Tudod, hogy szétrohan a hír, főleg az ilyen, most szóltak, meghalt a Szabolcs. Szegeden. A jövő kedden temetik. Elviszel?

A nagybátyám néha felhív egy-egy kéréssel, ilyenekkel. Persze, hogy elviszem.

Zsolt nyugtatgatott, mert kezdtem paffogni már az elején, mér' hív ennyiszor. Figyelj, mondta a Zsolt, te vagy neki egyedül, inkább örülj, gondold bele, mekkora vagy, s nincs örökös, te vagy a legközelebbi rokon, ésnél légy má'. Zsolti rafkósabb nálam, számítóbb is, nekem eszembe se jutna ilyen „megfontolás”.

Szóval megbeszéltük a jövő keddet, tízre ott vagyok érted, mondtam, fél kettőre bőven leérünk.

Már első kérdésénél, érdekes, akkor is temetőbe kellett vinni, próbáltam volna lepasszolni, figyelj, oké, megoldjuk, de majd a Zsolt megy érted, erre ő, de hát te vagy a rokonom; sóhajtottam, beleegyeztem, azóta van ez így, én megyek.

Pedig már kicsit nehézkesek az ügyek, úgy fizikailag is, néha be kell segíteni a kocsiba, ehhez egy férfiember jobban passzolna, de én megyek, én vagyok a rokon. Most viszonylag könnyen beszáll, be is köti magát, egyébként néha még azt is nekem kell. Mehetünk? Mehetünk. Odafelé már nem érünk rá, de hazafelé Baján át jöjünk, együnk egy halászlét. Elnyeríttem magam, Szegeden leszünk, és bajait akarsz enni? Ő is nevet, látod, má' milyen hülye vagyok.

Nemigen beszélünk, jó ideje nehezen oldódik, a temetés utánra tippelem, hogy talán majd mondandókat. Pattog az Opel azon a szar úton, az ötvenkettesen, ahogy hagyjuk el a Kígyósi csárdát, a Somodi tanyát, az izsáki elágazóban a szakadt lányokat, néha rápillantok, ő meg az utat nézi, aki sokat vezetett, az utasként is az utat nézi, akkor is vezet.

Nem beszélgetünk, van időm, átfutnak a régi dolgok.

Nem is tudom, milyen családi nagy parti volt, rengeteg rokon, ettünk-ittunk a teraszon, hajnalig, lassan elszivárgott mindenki, ketten bírtuk csak, én mint egyetemista, jó formában, gyakorlott ivó, ő meg hivatalból bírta, alig ötvenes menő vezető, üzleti ebédekről üzleti vacsorákra trenírozott, aztán sétáltunk a kertben, s egyszer csak megbolondultunk, egymásnak estünk, ahogy az a nagykönyvekben meg van írva a nagybácsi-unokahúg menet – hát, mi is lejátszottuk. Ő jobban piás volt, többet

ivott, nem nagyon bírta amit akart, de azért nem hagyott cserben –, combjaim közé nyomult, s a rutin ügyességével felrepített. Kis ügyel-bajjal én is őt.

Legközelebb lejött utánam az egyetemre, nem lepődtem meg, számítottam rá, kicsit kíváncsi is lettem, milyen lehet egy férfival, ha formában van. A srácokkal már persze hogy ismertem a dolgot, nem volt túl nagy szám, ha bulis hajnalokon bees-tünk valamelyikünk albérletébe, pláne, ha joint is volt, naná, hogy jött a szex, általában együtt, gruppen, senki nem törődött vele, ki van még ott, de a srácok jóformán nem nyújtottak semmit, még közben is az üvegeket tolták hátradöntött fejükbe, leg-többször csak szopadni szerettek, szóval egyáltalán nem voltak valami nagy számok, persze, hogy rendes nő próbálna valami mást is.

Másodszor már óriási volt. Mindenemet felfedezte, többször is. Figyelmes is volt és gyöngéd is, ó, ez volt az, amit nem tudtak a srácok, figyelmesnek meg gyöngéd-nek lenni. Szóval vele kezdtem szeretkezni – dugni addig is tudtam.

Jött a Zsolt. Hm, hát lehet, hogy őt meg én tanítottam meg a finomságokra, de mindegy is. Jó lett a Zsolttal, s a lényeg, végre összejöttem egy sráccal, élveztem a helyzetet.

Így aztán tudtam egyszer csak mondani neki, egy este, egyébként már nem is esett olyan jól vele, mintha mindig lelki-furdalásom lett volna, figyelj, ez volt az utol-só, ma voltam utoljára, többet nem jövök. Nyelt egyet, de megértett mindent, annyit mondott, szinte elegánsan: jó utat, drága... Kicsit pityeregtem, mi tagadás – azért nem volt könnyű.

Pár év, s jött az esküvő is a Zsolttal, félelmetesen szép nap volt, apa kísért az ol-tár elé, akkor még élt szegényem, anya már nem, emiatt többször is elbőgtem ma-gam aznap, de megrezdülni csak akkor rezdültem meg, már a Zsolt karján kifelé, mikor megpillantottam őt, elegáns volt, mondjuk úgy, nagyon sármos, de gyorsan elkaptam a tekintetem – na, azt hiszem, ekkor lett igazából teljesen vége, felsőhaj-tottam, megkönnyebbültem, és többé már sosem lett ő nekem férfi.

A temetőhöz megyünk. Kisegítem, s ahogy kapaszkodik kifelé, mutat előre, azonnal észreveszi a régi haverokat, odakísérem. Összeölelkeznek az öregek, súgom neki, ne haragudj, itt hagylak, kint leszek, de hívj, ha valami van. Biccent.

A temetés után visszaszuszog a kocsihoz, elmennénk még a fiúkkal egy kávéra, kicsit dumálnánk, persze hogy megértem, s már viszem is.

Fél óra telik el, a kávézás után hosszasan búcsúzkodnak, kezet ráznak, fogad-koznak, sűrűbben kéne találkozunk, nem csak temetéseken, hát, lagzikban már nem fogunk, ezen felnevetnek.

A kocsiiban fújtat egyet, te, ha már itt vagyunk, nézzük meg a Reök-palotát; az meg hol van, valahol a belsőbbik körúton, valami lószobor-féle téren, kissé nehezen, de megtaláljuk. Leülünk egy padra, a lótéren, nézegeti a palotát, én meg körbejárok, majd visszasétálok, figyelj, van benn valami kiállítás, nem nézzük meg? Megnézhet-jük. Az első meg a második szinten van, lifttel kell felmennünk, nem szívesen lép-

csózik. Az első szintet hamar végigfutjuk, hát, eddig nem volt jó ötlet, ezzel nevet rám, nem vagyok elég művelt, mondja tovább, nem bírom az ilyen kriksz-krakszokat, másfél négyzetméterre oda van fröcsköelve hetven színes folt, aztán az a címe hogy anyám a hajnali frissítő szélben... Felkapaszkodunk a második szintre. Egyszer meg kell állnunk, támaszkodik a korláton, zihál. Belépünk az egyik ajtón, elidőzik egy jól kidolgozott lány-portrén, majd megfordul, körbenéz, és egy átellenben levő kép elé lép – addig meglesem a lány-portrét, a Parfüm címet viseli, majd figyelem, hogyan kezeli az átelleni festményt. Sokáig nézi. Hátrébb lép, majd újra előre. Közel hajol, hunyorít. Odaállok mellé, együtt nézzük tovább.

Először megijedtem, istenem, hiszen ez a Klári, mondja, s a kép baloldalára mutat, egy szemüveges, miniszoknyás, kicsit vastag nőre, majd nevet egyet, s a másik lányra bök, ez meg te vagy lánykorodban; ezen meg is sértődhetnék, de elnézem neki, inkább megbámulom a kékruhás, kivágott dekoltázsú, mobilozó plázamacskát, ja, és persze napszemüveg a fejtetőre tolvá – te jó ég, ilyen voltam én neki, lánykoromban? Plázamacska? Továbbállunk a képtől, de én még visszahajlok a címéhez: Femmé la rue V. Na, ezt megjegyzem magamnak.

Le is liftezzünk, kérdem a végén, ne, megpróbálok lerohanni, nevet, s komótosan letoppogunk. Akarsz enni egy halászlét, ezt már a kocsinál kérdem, egy bajait, kérdesz vissza s nevet, nem, inkább menjünk, kicsit elfáradtam, majd útközben veszünk valamit egy kútnál, menjünk.

Kinavigálunk Szegedről a sztrádára. Nem tudom, kérdezzem-e, nagyjából ismerem az életét, de ezt nem tudom, ki az a Klári, de nem kell semmit kérdeznem, belefog.

Utánad nem sokkal volt, így mondja, utánam, egy konferencián ismerkedtem össze veled, nagy szerelem lett, vágyódott is mindegyikünk egy új szerelemre, meg tudod, a szexbe is belead mindenki mindent egy újjal, nagyon tudtuk falni egymást, mohón, sokat találkoztunk értekezleteken, tréningeken, s utána rohantunk egy-egy garniba órákra, fél napokra, úgy is volt, hogy elválík mindegyikünk, persze nála bonyolultabb lett volna, két kisebb forma gyerek, de nem baj, mondtam, ideköltözök Szegedre, itt laktak, a Reök-házban, a férje valami főmufti volt, s majd találkozunk amikor tudunk, erre azt kérdezte, hogy gondolod, külön lakunk, nem veszel részt az életemben, hát, az is jobb lesz, mint a semmi, de össze is költözhetünk, mondtam erre, na, ez már jobban tetszett neki, szóval nekem egyszerűbb lett volna, nálunk nincs gyerek, s a Vera, hát, mindig is egy szekánt szakramentum volt, de ahogy öregedett, egyre elviselhetlenebb lett, már akárhová is elmentem volna, csak ne kelljen veled; ebben igazat adtam neki, a Vera, a felesége tényleg egy elviselhetetlen rosszmájú dög lett, ő meg folytatta, el is intéztem a cégnél, meghallgatást kértem a trösztben a vezértől, nem kerteltem, nőügy, helyezzen át Szegedre, így is lett, botrányok közt elpakoltam, leköltöztem, istenem, szinte fellélegeztem, szabadon, a tröszt fizette a lakásom, míg nem kapok egy tanácsit, már az is folyamatban volt, melóztam új lendülettel, itt is hamar vezető lettem, tele voltam tervekkel, Kláriztam, szó

szerint boldog voltam, SZEOL-meccsekre jártunk, imádtam azt is, akkoriban még ilyenek nyomták itt mint a Kozma, az Orosházi, vagy a Kun, de jó kis focisták voltak, nagy foci volt itt akkoriban, utána meg sörözni mentünk a kollégákkal, hát, jó pár elment már közülük, látod, ma is, meg jártunk a rúzvelt térre halászlézni, isteni cigányzene volt ott régen, és vártam, hogy a Klári elváljon, akkor majd én is, s együtt legyünk végre, volt is egy olyan végső megbeszélés, na, akkor most már rakjuk össze, mikor mit csinálunk, hogyan, merre, de ott, akkor elbőgte magát, ne haragudj, egyszerűen nincs erőm, ezt hajtogatta, egyszerűen nincs erőm, elkeseredetten bámultunk a kávéink fölött, csak sírt, hazamegyek, felpattant és kifutott, én meg kiürülve néztem utána. Most mit csináljak? Eh, fáradtan legyintettem, már belefásultam, már nem volt több erőm, s én, megalkuvó fasz, jó egy év után visszasunnyogtam... Nem jött össze. Későn jött nekem ez a Szeged, már nem voltam a régi. Ha csak öt, ha csak öt évvel is előbb van! De nem előbb volt, a túróba. Akkor volt. Odahaza, odahaza?, nekem a Szeged lett volna az odahaza, a Kláival, na mindegy, szóval a Verával már csak szenvedtem és beletörődtem mindenbe, már minden mindegy volt, mindennek vége lett úgy is, úgy sincs már semminek semmi értelme, le van szarva minden. Kínlódtunk még tovább néhány évet, s szabályosan megkönnyeb-bültem, amikor meghalt mellőlem – az isten bocsássa meg, hogy ilyeneket mon-dok...

Elhallgat. Odapillantok: elbóbiskolt, feje lecsuklott, álla leesett, szája tátva, hal-kan horkol, kicsit elszomorodok, ó, milyen esetlen öregember lett szegényem, iste-nem – megsajnálom, sóhajtok.

Nesztelenül suhan alattunk az M5-ös.